

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Rezka a soudců JUDr. Ladislava Pavlíčka a JUDr. Karla Šabaty, PhD., ve věci

žalobce: **A.P.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátkou Mgr. Bc. Jitkou Rosákovou
sídlem Všebrdova 487, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalované: **L.Č.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hájem
sídlem Nábřeží 596, 760 01 Zlín

o určení vlastnického práva

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 27. 10. 2022
č. j. 28 C 291/2018-333

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 37.400 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 6.800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 27. 10. 2022, č. j. 28 C 291/2018-333, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem spoluvlastnického podílu id. ¼ k pozemkům parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX, spoluvlastnického podílu id. ½ k pozemkům parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX, spoluvlastnického podílu id. ¼ k pozemkům parc. č. XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX, spoluvlastnického podílu id. ½ k pozemkům parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX, spoluvlastnického podílu id. ½ k pozemkům parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX a pozemků parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX v k. ú. XXXXX. Výrokem II. byla žalobci uložena povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 162.150 Kč k rukám jejího zástupce.
2. Soud I. stupně uzavřel, že žalobce má s ohledem na odlišný zápis v katastru nemovitostí naléhavý právní zájem na předmětné určovací žalobě. Soud I. stupně neshledal darovací smlouvy, kterými byly předmětné pozemky převedeny z žalobce na žalovanou jako nicotné právní jednání, neboť nevykazují znaky právního jednání předstíraného či zastíraného. Soud neshledal darovací smlouvy neplatnými pro rozpor s dobrými mravy. Účastníci žili v druhovském poměru a žalobce měl za to, že darování nemovitostí žalované je pro něho výhodné. Takové jednání nemůže být v rozporu s dobrými mravy poté, co se s žalovanou rozešel a nenaplnila se jeho představa. Právní jednání by muselo být v rozporu s dobrými mravy již v době uzavření darovací smlouvy. Stejně tak soud neshledal rozpor s dobrými mravy pro obcházení zákona, jelikož darování je upraveno občanským zákoníkem a věc finančních podvodů při darování je věcí veřejného práva a případných daňových doplatků. Pokud žalobce tvrdil, že darovací smlouvy jsou neplatné, neboť byl uveden v žalovanou v omyl, protože darování mělo být dočasné, a to do doby trvání druhovského poměru, je toto tvrzení bezpředmětné, neboť bylo na žalobci, aby si zajistil objektivní informaci pro posouzení právního jednání. Smlouvy nejsou neplatné ani pro lichvu a tíseň vyvolanou žalovanou. Žalobce nakládal s nemovitostmi lehkomyšlně a nedostatečně se zajímal o právní záruky převodu. Žalobce uzavíral smlouvy při plném vědomí a na základě dostatečného časového prostoru bez nátlaku jiné osoby. Následně soud I. stupně uzavřel, že nejsou splněny předpoklady pro odvolání daru. Žalobce spatřoval důvody pro odvolání daru v tom, že žalovaná neprovedla zpětný převod pozemků na žalobce, nicméně nezákonné sliby jsou nevyhmatelné. Navíc soud I. stupně poukazuje na uplynutí doby od darování daru.
3. Ve vztahu k nákladům řízení dovodil soud I. stupně, že předmět řízení je penězi ocenitelný a jeho hodnota vyplývá z obsahu spisu Policie České republiky č. j. KRPZ-102207-128/TČ-2017-150581 a činí 1.691.657 Kč. Z této tarifní hodnoty proto soud I. stupně určil výši odměny zástupce žalované a přiznal úspěšné žalované náhradu nákladů řízení ve výši 160.150 Kč.
4. Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítá, že darovací smlouvy, kterými převedl žalobce předmětné pozemky na žalovanou, jsou nicotným právním jednáním, když text darovací smlouvy byl sepsán žalovanou, žalobce smlouvy nečetl a neměl k nim před podpisem přístup a žalované důvěřoval. Žalobce nemohl zjistit, že žádnou kupní cenu neobdržel, protože neměl přístup k elektronickému bankovníctví, kam přistupovala výhradně žalovaná. Žalovaná vymyslela jako daňová poradkyně, způsob převodu nemovitostí tak, aby se žalobce nemusel o majetek starat a aby mu nehrozil smyšlený postih v rámci insolvenčního řízení společnosti XXXXX. Žalobce nesouhlasí s tím, že

obcházení daňové povinnosti není důvodem neplatnosti darovacích smluv. Dovojuje, že na danou skutkovou situaci dopadá ust. § 1796 občanského zákoníku a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 4007/2014. Z provedeného dokazování je zcela zřejmé, že žalobce jednal lehkomyšlně, přičemž žalovaná, jakožto osoba odborně zdatná zneužila vsugerované tísně žalobce, právní nezkušenosti žalobce a jeho rozrušení.

5. Žalovaná ve vyjádření k odvolání se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně a dovozuje účelovost jednání žalobce.
6. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu - dále jen o. s. ř.), po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), k tomu legitimovaným subjektem (§ 201 o. s. ř.) a že jde o rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201 a § 202 o. s. ř. a contrario), obsahuje způsobilý odvolací důvod, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř.), přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející (§ 212a o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Soud I. stupně správně vyhodnotil provedené důkazy a z nich učinil správná skutková zjištění a dospěl ke správným právním závěrům. Odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, byť k řadě skutečností velmi stručné, je věcně správné. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v meritu věci jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil. V nákladovém výroku potom rozhodnutí soudu I. stupně bylo podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněno.
8. Podle § 551 občanského zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb., o právní jednání nejde, chybí-li vůle jednající osoby a podle § 552 občanského zákoníku o právní jednání nejde, nebyla-li zjevně projevena vážná vůle. Podle § 554 občanského zákoníku se jako ke zdánlivému jednání nepřihlíží. Žalobce ve smyslu § 551 občanského zákoníku netvrdil, že by při napadeném právním jednání absentovala vůle jednající osoby. Žalobce netvrdil, že by byl k jednání donucen fyzickým násilím či bezprávnou výhrůzkou. Žalobce tvrdil, že vůli projevil, avšak jeho vůle byla jiná, než jak je zachycena v písemných darovacích smlouvách. Darovací smlouvy, kterými žalobce daroval žalované předmětné nemovitosti netrpí nedostatkem vážné vůle ve smyslu § 552 občanského zákoníku. Kvalitou vážnosti vůle se rozumí její opravdovost a skutečnost. Právní jednání není učiněno vážně (opravdově) tehdy, je-li podle objektivních okolností konkrétního případu evidentně zřejmé, že jednající nechtěl svým projevem vůle způsobit právní následky, které s takovým projevem vůle právní norma spojuje. Občanský zákoník vychází v ust. § 552 občanského zákoníku z toho, že o právní jednání nejde nikoli tam, kde vážná vůle chybí, ale tam, kde vážná vůle nebyla zjevně projevena. Na vážnost vůle a na to, zda chce být jednající projevem vůle právně vázán, je třeba usuzovat z projevu vůle (ze způsobu, jakým byla vůle projevena). Projev vůle a jeho objektivní vyjádření nemůže být jediným kritériem pro posouzení jeho významu. Při zjištění významu projevené vůle nelze vystačit s objektivním vyjádřením vůle a posouzením, jak by mu za stejných okolností rozuměla průměrná osoba v pozici jeho adresáta. Objektivní hledisko je třeba doplnit hlediskem subjektivním a posoudit, zda druhá strana v daném případě znala vůli jednajícího a věděla, že projevená vůle není vážná. Význam projevené vůle je třeba v případě zjišťování její vážnosti posuzovat podle stejných hledisek, jako je tomu u interpretace právního jednání, jejíž podstata i účel jsou stejné. Právní úprava interpretace právních jednání kombinuje subjektivní metodu výkladu, podle níž je třeba právní jednání vykládat podle úmyslu jednajícího, pokud byl druhé straně znám a objektivní metodu, která se uplatní, nelze-li význam právního jednání určit podle úmyslu jednajícího. Také z hlediska vážnosti je třeba zohlednit vůli jednajícího, která byla druhé straně právního jednání známa, aniž by bylo nutné, aby vždy objektivně vyplývala z jeho projevu a z okolností, za kterých k projevu vůle došlo. Pokud druhá strana zná skutečnou vůli jednajícího, nemůže být právnímu významu takové vůle na újmu nedostatek týkající se objektivního vyjádření. Ještě zřetelněji vystupuje tento závěr do popředí u smluv, kde je základem pro jejich posouzení společná vůle jednajících stran a kde nelze uvažovat o možnosti,

že strany byly vázány jednáním, které žádná z nich nechápe jako závazné. Uvedený závěr je výslovně stanoven u disimulace, tedy u případů, kdy má být simulovaným právním jednáním zastřeno právní jednání jiné. V těchto případech zákon stanoví, že se právní jednání mezi účastníky posoudí podle jeho pravé povahy (§ 555 odst. 2 občanského zákoníku), tedy podle skutečného úmyslu jednajících známého druhé straně či společného úmyslu stran v případě smluv. Nedostatek vážnosti vůle je tedy právně relevantní, pokud byl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět (§ 556 odst. 1 občanského zákoníku), v opačném případě jednající projevem vůle je vázán, i kdyby jej sám jako závazný nezamýšlel. Tento závěr platí obecně pro všechny případy nevážné vůle, tedy jak pro jednání simulovaná, tak pro případy nevážné vůle, kdy jednající nechce vyvolat dojem právního jednání.

9. O simulaci právního jednání jde tehdy, když jednající určitou vůli předstírá, tedy když navenek projevuje jinou vůli, než ve skutečnosti má. O disimulaci jde tehdy, když jednající předstírá provedení určitého právního jednání, aby tím zakryl právní jednání jiné. V ust. § 555 odst. 2 občanského zákoníku je upravena disimulace právního jednání, resp. právní následky disimulace. O disimulaci jde tehdy, když jednající předstírá provedení určitého právního jednání, aby tím zakryl (disimuloval), právní jednání jiné. K disimulaci dochází u dvoustranných jednání (smluv). Může jít o situace, kdy simulací má být zakryta skutečná povaha zamýšlené smlouvy (strany uzavírají kupní smlouvu, ve skutečnosti však chtějí uzavřít smlouvu darovací) či některá část jejího obsahu (například v kupní smlouvě uvedena je jiná než skutečně sjednaná cena). Disimulace může směřovat k obcházení zákona či přímo k jeho porušení, stejně tak, ale může jít o případy, kdy zastřeným jednáním k porušení zákona nedochází. V případě disimulace lze rozlišovat dvě právní jednání, jednak jednání předstírané (simulované), které je provedeno navenek, jednak jednání zastřené (disimulované), které jednající zamýšlel provést jako řádné právní jednání a být z něj zavázán. U simulovaných právních jednání obecně platí, že jednající nechce vyvolat právní následky, které jsou obsahem formálně projevené vůle, projevená vůle tedy není vážná, což způsobuje zdánlivost právního jednání (ust. § 552 občanského zákoníku). Tento závěr platí také v případě disimulace, kdy simulované jednání není zamýšleno vážně, ale slouží, aby zakrylo jiné právní jednání. Zastřené právní jednání nedostatkem vážnosti vůle netrpí, takové jednání se posoudí podle jeho pravé povahy, tedy podle společného úmyslu smluvních stran.
10. Občanskoprávní řízení sporné se řídí zásadou kontradiktornosti řízení. Soud v řízení vychází z tvrzení stran a z toho na kolik účastníci svá tvrzení v řízení prokázali. Již jen na základě tvrzení žalobce je zřejmé, že právní jednání, kterým byly předmětné pozemky převedeny na žalovanou není nicotné a že na tomto základě nemůže být žaloba úspěšná. Žalobce tvrdil, že jeho vůle byla převést vlastnictví k předmětným pozemkům na žalovanou, avšak mělo k tomu dojít úplatně a pouze dočasně. Pokud tedy účastníci předstírali navenek darování pozemků, avšak ve skutečnosti chtěli převést pozemky úplatně a dočasně, tedy chtěli uzavřít kupní smlouvu, tak by šlo o disimulovaný právní úkon. Zastřené právní jednání tedy tvrzená kupní smlouva, nedostatkem vážnosti vůle netrpí a takové jednání je třeba posoudit podle jeho pravé povahy, tedy podle společného úmyslu smluvních stran. Žalobce sám tvrdí, že jeho vůlí bylo převést předmětné pozemky na žalovanou, avšak úplatně a dočasně, což nijak nevylučuje to, že by žalovaná i podle tohoto projevu vůle žalobce nabyla předmětné pozemky a vlastníkem by nebyl žalobce, jak se toho žalobou domáhá. Právní jednání, kterým došlo k převodu vlastnictví k předmětným pozemkům, tedy není dle tvrzení žalobce nicotným, přičemž otázka neplatnosti takového jednání je řešena níže.
11. Odvolací soud ještě dodává, že není důvod se odchýlit od skutkových zjištění soudu I. stupně stran úplatnosti a dočasnosti převodu předmětných pozemků. Žalobce skutečně nebyl ani schopen tvrdit, jaká kupní cena byla sjednána a ani jak měl být uskutečněn zpětný převod, v jaké lhůtě a za jakých podmínek. Žalobce tvrdil, že mělo dojít ke zpětnému převodu pozemků do vlastnictví žalobce, přičemž žalovaná popírá, že by mělo jít o převod úplatný

a mělo dojít ke zpětnému převodu. Svědci Z.P., L.O. vypověděli, že jim žalobce sdělil, že v budoucnu dojde ke zpětnému převodu předmětných pozemků. Tito svědci vypovídají pouze o sdělení žalobce a nebyli přítomni kontraktačnímu jednání účastníků. Nemohou tedy dosvědčit jaké byly konkrétně sjednané podmínky převodu. Naproti tomu byly v řízení provedeny důkazy darovacími smlouvami, kterými byl převod předmětných pozemků uskutečněn. Tyto smlouvy jsou písemné a zcela jasné a jasně z nich vyplývá vůle žalobce darovat tyto pozemky žalované. Tyto smlouvy jsou žalobcem podepsány. Již na úvodní straně těchto smluv je nejvýrazněji z textu uvedeno, že jde o darovací smlouvu. Není uvěřitelné, že by žalobce, který chtěl převést pozemky úplatně a pouze dočasně, ignoroval údaj o tom, že podepisuje darovací smlouvu a že by smlouvu za těchto okolností podepsal, pokud by jeho vůle nebyla pozemky darovat. Nelze také přehlédnout, že věrohodnost verze žalobce značně snižuje to, že se začal domáhat vrácení pozemků až v době, kdy mezi účastníky skončil druhovský poměr a měli vzájemné spory. Není ani věrohodné, že by se osoby v druhovském poměru do budoucna domlouvali na tom, co se stane v případě skončení druhovského poměru. Lze se tedy ztotožnit se skutkovým závěrem soudu I. stupně, který tvrzení žalobce o jeho vůli převést předmětné pozemky úplatně a dočasně neuvěřil.

12. Žalobce dále dovozoval, že pokud by darovací smlouvy nebyly nicotné, byly by neplatné. Jako důvod neplatnosti tvrdil rozpor s dobrými mravy, neboť darovací smlouvou se účastníci snažili obejít daňovou povinnost žalované, která by ji stíhala v případě úplatného převodu. Jak je uvedeno shora, nebyla úplata z převodu žalobce dostatečně tvrzena a konkretizována, natož aby byla prokázána. Vzhledem k této skutečnosti nelze dovozovat neplatnost právního jednání pro rozpor s dobrými mravy.
13. Žalobce dále dovozoval neplatnost uzavřených darovacích smluv, neboť byl uveden v omyl. Podle § 583 občanského zákoníku, jedná-li někdo v omylu o rozhodující okolnosti a byl-li v omyl uveden druhou stranou, je právní jednání neplatné. Dle tvrzení žalobce měl omyl spočívat v tom, že darovací smlouvy připravila žalovaná, přičemž on byl přesvědčen, že půjde o úplatný dočasný převod a k uvedenému lze poukázat po skutkové stránce na již výše uvedené, že lze akceptovat skutkový závěr soudu I. stupně, kdy skutkové verze žalobce neuvěřil. Nicméně už i na základě skutkových tvrzení žalobce nemůže být dovozována neplatnost předmětných darovacích smluv. Za omluvitelný lze považovat jen takový omyl, k němuž došlo přesto, že jednájící (mýlící se) osoba postupovala s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze se zřetelem k okolnostem konkrétního případu po každém požadovat k tomu, aby se omylu vyhnul (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 29/2009, 29 Cdo 1830/2007, Rc 55/2010, 30 Cdo 1251/2002). Sám žalobce tvrdí, že písemné vyhotovení smlouvy si ani nepřečetl. Je naprosto notorií, a to i u osob, které činí právní jednání zcela výjimečně a nemají v tomto směru žádnou zkušenost, že si osoba, která činí písemné právní jednání před podpisem smlouvy tuto přečte. Pokud by tak žalobce učinil, tak i bez jakéhokoli vzdělání a zkušeností by zjistil, že darovací smlouvy nejsou úplatné a nezajišťují zpětný převod pozemků. Žalobce nepostupoval s obvyklou opatrností, jeho omyl nelze posoudit jako omluvitelný a nelze se ho tedy úspěšně dovolat.
14. Podle § 1796 občanského zákoníku je neplatná smlouva, při jejímž uzavírání někdo zneužije tísně, nezkušenosti, rozumové slabosti, rozrušení nebo lehkomyšlnosti druhé strany a dá sobě nebo jinému slíbit či poskytnout plnění, jehož majetková hodnota je k vzájemnému plnění v hrubém nepoměru. Žalobce spatřoval skutečnosti naplňující skutkovou podstatu tohoto ustanovení v tom, že účastníci žili v druhovském poměru, žalobce byl osobou závislou na žalované, nemá ekonomické vzdělání na rozdíl od žalované a všechny věci za něj vyřizovala žalovaná. Žalobce také poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 4007/2014. Nicméně odvolací soud uzavírá, že skutkový stav

v citované věci Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 4007/2014 je od projednávané věci odlišný. Rozhodnutí je založeno na specifické povaze účastníka a jeho psychickém stavu, kdy jednající osoba užívala antidepresiva a sedativa. V konkrétní věci však nelze osobu žalobce specifikovat tak, že by šlo o osobu, která by byla v tísní, byla nezkušená, rozumově slabá nebo lehkomyšlná. Žalobce je podnikatelem, který dlouhodobě řídí své podnikání natolik úspěšně, že byl schopen pořídit značný nemovitý majetek. Jeho tvrzení, že je pouze vyučen a umí konat pouze manuální práci je účelové. Ve svém podnikání musí činit obchodní rozhodnutí, vést administrativu a vstupovat do řady právních vztahů. Ať už obchodní rozhodnutí činí sám nebo na radu jiných osob, vypovídá to o jeho schopnosti činit samostatně právní jednání tak, aby respektovala jeho vůli. I kdyby za něho žalovaná vedla veškerá právní jednání, není z řízení zřejmé, že nebyl schopen samostatně projevit vůli proti názoru žalované. Žalobce je osobou svéprávnou, zřejmě i obchodně velmi zdatnou, a i přes tvrzenou absenci vzdělání, nemá toto doposud na jeho rozhodování žádný vliv. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně neshledal důvody pro neplatnost darovacích smluv ve smyslu § 1796 občanského zákoníku. Žalobce netvrdil, že by byl v nějaké tísní (například časové) nebo že by byl rozrušený. Už jen samotná skutečnost, že žalobce tvrdí, že právní jednání činil za účelem vyvedení majetku ze společného jmění manželů s bývalou manželkou, popřípadě pro snížení výživného nebo pro ochranu majetku před zásahem insolvenčního správce, vypovídá o tom, že žalobce se v majetkových záležitostech orientuje a nejde o osobu nezkušenou, lehkomyšlnou nebo rozumově slabou. V jeho osobě nelze shledat žádné výjimečné osobnostní či povahové rysy, které by činily vůči jiným osobám ho zranitelným, respektive ani žádné takové rysy nebyly tvrzeny. Stejně tak nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by vedly k závěru o zhoršeném zdravotním nebo psychickém stavu žalobce.

15. Soud se zabýval také otázkou, zda došlo k řádnému odvolání daru ve smyslu § 2072 odst. 1, 2 občanského zákoníku. Žalobce tvrdí několik důvodů pro odvolání daru. Žalobce tvrdí, že převedl na žalovanou vlastnictví k předmětným pozemkům, avšak žalovaná na něj zpětně nepřevedla vlastnické právo k těmto pozemkům tak, jak bylo dohodnuto. Soud I. stupně správně dovodil, že v řízení nebylo prokázáno, že by se žalovaná zavázala k tomu, že pozemky zpět převede na žalobce a nelze mít za to, že došlo k jednání žalované, které by odůvodňovalo odvolání daru. Pokud žalobce tvrdí, že byl podveden a byl lstí připraven o majetek tak, jak to specifikuje v odvolání daru z 12. 1. 2018, tak tyto skutečnosti nebyly v řízení prokázány. Dále lze konstatovat, že podle § 2075 odst. 1 občanského zákoníku dárce může odvolat dar pro nevděk do jednoho roku ode dne, co obdarovaný dárce ublížil, ale dozví-li se o tom dárce později, do jednoho roku ode dne, kdy získal vědomost o důvodu pro odvolání daru. Žalobce mohl zjistit, že darovací smlouvy neobsahují žádné záruky zpětného převodu pozemků, již v době podpisu darovacích smluv v roce 2015. Pokud dar odvolal podáním z 12. 1. 2018, zjevně tak učinil po marném uplynutí lhůty uvedené v ust. § 2075 odst. 1 občanského zákoníku a učinil tak opožděně. Nelze tedy uzavřít, že by došlo k řádnému odvolání daru z tohoto důvodu.
16. Jako další důvody odvolání daru žalobce uplatnil to, že žalovaná zahájila řízení o zrušení údaje o místu trvalého bydliště žalobce na adrese XXXXX, XXXXX. K odvolání daru z tohoto důvodu došlo přípisem z 30. 8. 2018. V řízení nebyly tvrzeny skutečnosti podstatné pro posouzení včasnosti odvolání daru. Nicméně odvolací soud již dále tuto otázku neřešil, neboť je zřejmé, že tvrzená jednání nelze považovat za zjevné porušení dobrých mravů. Je v dané věci na správním orgánu, aby posoudil, zda jsou důvody pro zrušení trvalého pobytu žalobce na uvedené adrese či nikoli a realizace práva žalobkyně zahájit takové správní řízení, nemůže být posouzena jako v rozporu s dobrými mravy, když zákon výslovně umožňuje takový návrh podat.

17. Stejný závěr nutno učinit k tvrzenému důvodu spočívajícímu v zahájení řízení u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 35 C 64/2018 o vyklizení nemovitých věcí v areálu XXXXX, na kterých dlouhodobě a soustavně podniká společnost XXXXX ve vlastnictví A.P.. Pro tento důvod byl dar odvolání rovněž připsán z 30. 8. 2018. Jak již bylo uvedeno shora, zákon umožňuje domáhat se svých práv žalobou a podání žaloby je realizací práva, kterou nelze hodnotit jako rozpor s dobrými mravy. Odvolací soud ještě podotýká, že podle § 2072 odst. 2 občanského zákoníku lze za nevděk považovat zjevné porušení dobrých mravů vůči osobě obdarovanému blízké. Zde žalobce tvrdí, že jednání má směřovat proti právnické osobě, kterou vlastní jeho matka a je otázkou, zda lze takovou právnickou osobu považovat za osobu žalobci blízkou. Nicméně odvolací soud i tuto právní otázku neřešil s ohledem na shora uvedenou nedůvodnost odvolání daru, kdy jednání žalované nelze posoudit jako jednání v rozporu s dobrými mravy.
18. Shora uvedené platí i ve vztahu k uplatněnému důvodu spočívajícímu v tom, že došlo ke zkrácení účinnosti nájemní smlouvy uzavřené mezi společností XXXXX jako nájemcem a společností XXXXX jako pronajímatelem, přičemž dodatek smlouvy, který žalovaná odmítla společnosti XXXXX předložit, v zastoupení obou společností podepsala žalovaná s vědomím, že v předmětném areálu má společnost XXXXX zájem i nadále podnikat. Ve věci posouzení obchodního vztahu obou společností, zda nájemní vztah trvá, zda byl zkrácen v souladu se zákonem a zda žalovaná měla oprávnění za obchodní společnost jednat. Tvrzené jednání není jednání, které by bylo zjevně v rozporu s dobrými mravy a ubližovalo žalobci.
19. Další skutečností je, že žalovaná odmítla se vyjádřit k tomu, kde se nacházejí finanční prostředky A.P., které od ní obdržela 29. 1. 2014 a které žalobkyně investovala. Samotná skutečnost, že žalovaná neodpověděla na dopis z 19. 3. 2018, který v zastoupení žalobce učinila jeho zástupkyně Mgr. Leona Žáková, není jednáním ve zjevném rozporu s dobrými mravy, zvláště když se jedná o dotaz na finanční prostředky A.P. a z dopisu není zřejmé, že by byl dotaz činen touto osobou nebo jejím zástupcem.
20. Ve vztahu k důvodu spočívajícímu v tom, že žalovaná nevrátila žalobci zápůjčku 4.400.000 Kč, odvolací soud uvádí, že z tohoto důvodu nebyl dar odvolán v připsu z 12. 1. 2018, ani v připsu z 30. 8. 2018 a samotná žaloba neobsahuje jednání, kterým tento dar žalobce odvolal. K výzvě soudu usnesením z 30. 12. 2021, č. j. 28 C 291/2018-241, nebylo upřesněno kdy a jakým způsobem byl dar z tohoto důvodu odvolán a v této části je namíste žalobu zamítnout proto, že žalobce neunesl ve smyslu § 101 odst. 1 o. s. ř. svoji povinnost tvrzení.
21. Ve výroku II. o náhradě nákladů řízení bylo rozhodnutí soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněno. Soud I. stupně správně dovodil úspěch žalované ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. a správně uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení v plné výši. Soud I. stupně také správně vychází z toho, že je-li zjištěna hodnota předmětu řízení, je třeba určit odměnu advokáta z této hodnoty. Odvolací soud však má za to, že hodnota předmětu řízení není prokázána. Pokud soud vychází z analýzy policejního orgánu ze dne 14. 12. 2008 číslo listu 266 spisu, tak odvolací soud má za to, že v rámci dokazování nebyly uvedené hodnoty nijak podloženy, a to ani tvrzenými kupními cenami v nabývacím titulu. Navíc předchozí kupní cena nemusí odpovídat aktuální hodnotě pozemků, který je předmětem řízení. Odvolací soud tedy vyšel z toho, že hodnota předmětu řízení nebyla prokázána a bylo by třeba znaleckého dokazování k určení hodnoty předmětu řízení. Proto byla odměna advokáta určena z tarifní hodnoty 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč. Odvolací soud přiznal odměnu advokáta za 11 úkonů právní služby po 3.100 Kč a paušální náhradu dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 300 Kč za úkon za každý z těchto úkonů. Odměna byla přiznána za převzetí zastoupení, za písemné vyjádření

z 2. 2. 2021, 8. 3. 2021, 28. 2. 2022, které dle obsahu jsou vyjádřeními ve věci samé a dále za účast u jednání dne 27. 8. 2021, 12. 5. 2022, 21. 6. 2022, 16. 8. 2022, 18. 10. 2022 a 27. 10. 2022, přičemž jednání dne 18. 10. 2022 trvalo více jak dvě hodiny a je třeba je počítat jako dva úkony právní služby. Odvolací soud považuje za nespravedlivé počítat jako úkon právní služby odvolání žalované do výroku o náhradě nákladů řízení, neboť odvolací soud ve svém rozhodnutí určil hodnotu předmětu řízení na základě jiných principů, než jak se v odvolání domáhala žalovaná. Celkem odměna a náhrada výdajů činí 37.400 Kč a podle § 149 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen nahradit tyto náklady řízení k rukám zástupce žalované.

22. V odvolacím řízení byla žalovaná plně úspěšná a má právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v plné výši dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Tyto spočívají v odměně a náhradě výdajů advokáta žalované za dva úkony právní služby, a to účast u jednání odvolacího soudu a písemné vyjádření k odvolání. Odměna a paušální náhrada výdajů advokáta činí dle shora citovaných ustanovení 6.800 Kč a podle § 224 odst. 1 a § 149 odst. 1 o. s. ř. je žalobce povinen nahradit náklady odvolacího řízení k rukám zástupce žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešená nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). V takovém případě je možné podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu ve Zlíně.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí.

Zlín 21. února 2023

JUDr. Jiří Rezek v. r.
předseda senátu